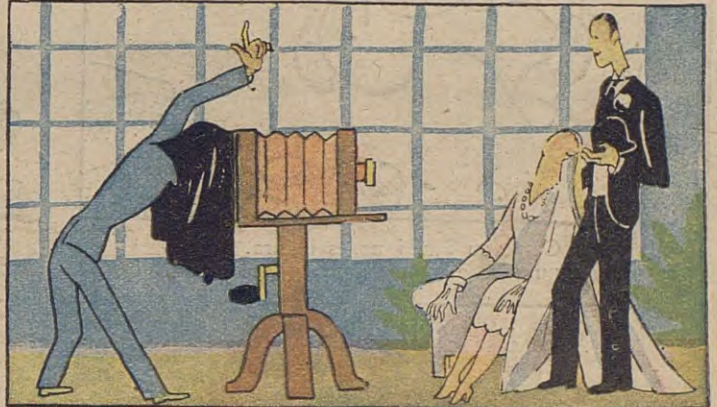

WHEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

EL TRESOR

Una vegada era un home que tenia un fill que es deia Pepet, i el fill el mantenia. En Pepet va afal·lar-se amb

una noia molt maca i va dir al seu pare que s'hi volia casar.

—Fes el què et sembli, noi; si és bona minyona...

I en Pepet va casar-se amb aquella noia i fins varen fer-se un retrat de nuvis i tot.

Un vespre, després d'una discussió

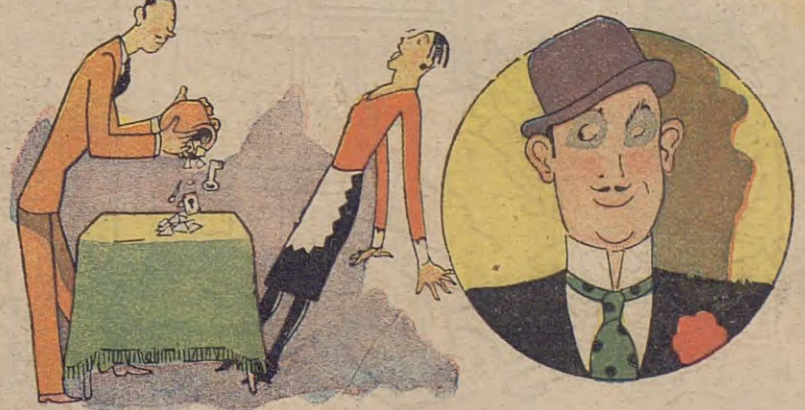
molt acalorada, la muller d'en Pepet va imposar condicions:

—O ton pare o jo, tria.

En Pepet no sabia què dir-li, però

son pare va acabar la cosa dient que ja se n'aniria. La noia se'n va estranyar tota, i aquella nit va espiar-lo

pel forat del pany. El bon home traqué un tupí molt gran, i tot era remenar-lo i fer soroll de diners. I vet aquí que la noia va pensar que, ben mirat,

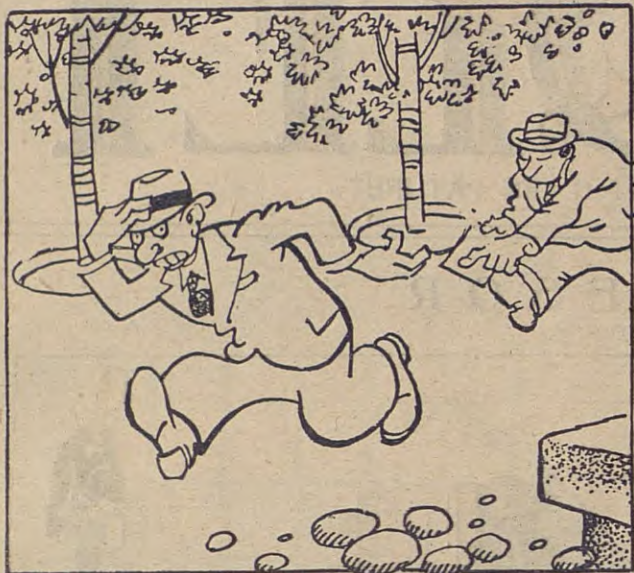
més li valdria que el vellet restés, perquè així esdevindria mestressa d'aquell tresor, el dia que morís. I essent l'endemà va demanar-li perdó i el féu restar. Però com que tot ve que s'aca-

ba, el bon vellet va tornar l'ànima al Senyor; i tot just fou enterrat, la seva nora s'apodera de l'olla.

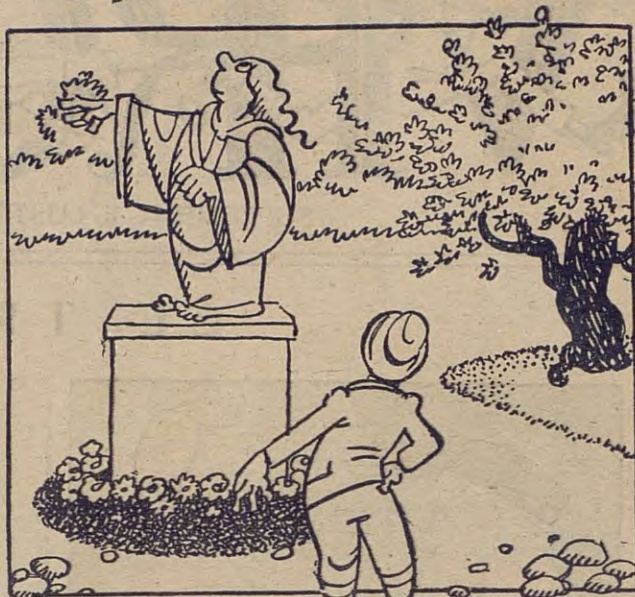
—Pepet—cridava—, som rics, mira: En Pepet va prendre-li l'olla dels

dits i va veure que el tresor que hi havia a dins eren claus, vidres i altres andròmines. De l'enrabiada, la noia va morir de repent. D'això ja fa molts anys i en Pepet encara és vidu.

Una estàtua improvisada

Corre en Pau i no es detura,
puix ve el sastre amb la factura.

Un monument molt bunyol
el problema li resol.

I s'empara el bon senyor
sota aquell braç protector.

El sastre està convençut
de què ha desaparegut.

I rondinant se'n torna
sense haver pogut cobrar.

Mentrestant en Pau, content,
ha baixat del monument.

Un bruixot espavilat

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Una vegada hi havia un bruixot molt savi.

Sabia fer tronar i ploure, guaria les malures del bestiar i feia calendaris.

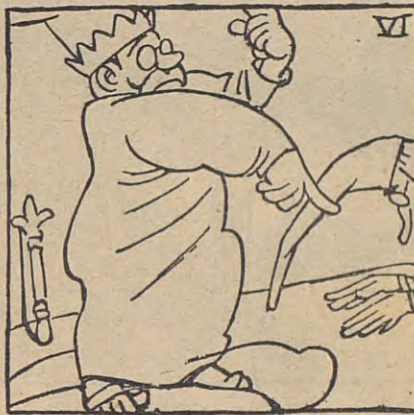
Cada dissabte se n'anava a la Junta General a cavall d'una escombra.

Però els dies que feia molt vent, l'escombra brandava molt i l'home tenia por de caure.

Demana, doncs, al Rei dels Bruixots permís per anar a la Junta amb tartana.

—Impossible! Tot bruixot que es respecti ha de viatjar amb escombra!

Rumiant, rumiant, el nostre bruixot trobà la solució. Construí un carro...

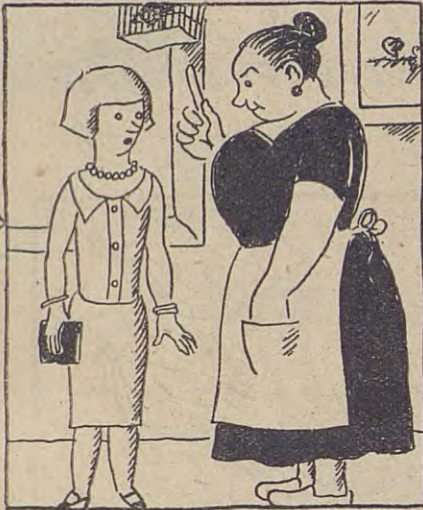

que duia dessota una escombra o raspall rotatiu. Així pogué anar a la Junta assegut còmodament.

I es féu ric, perquè els Ajuntaments li compraren la patent d'invenció per escombrar els carrers.

La veïna xafardera

El primer dia que la Marieta Llicorella anà a treballar fora de casa, la seva mare li va fer un seguit de reflexions: —Sobretot, filla meva, vigila molt...

...Avui en dia, hi ha molta gent dolenta i hi ha joves que són llops disfressats amb pell d'ovella.— La Marieta anà cap al taller pensant amb el què li havia dit la seva mare, i...

...encara no havia passat dues cantonades, un jove que ja feia temps que estava enamorat d'ella, se li va declarar amb tota forma.

En tornar a casa, el primer que va fer la Marieta com a bona filla que era, fou explicar a la seva mare tot ço que li havia succeït.

La seva mare va estar tota contenta de què la seva filla tingués promès, i ho va contar a la senyora Antònia, la veïna del segon pis.

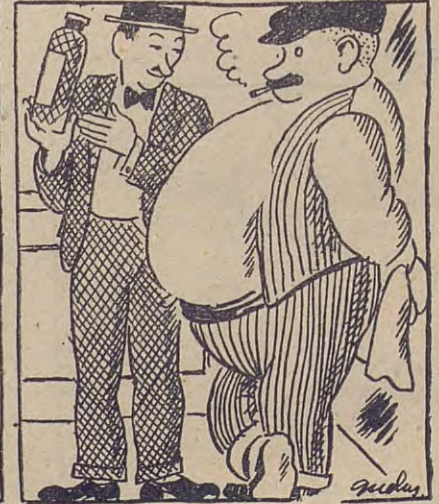
La senyora Antònia, que coneixia de vista el promès de la Marieta, el trobà casualment i l'anà espiant una bona estona per veure què feia.

Quan va trobar la mare de la Marieta, li va dir: —¿Que no ho saps? He vist el promès de la seva filla, l'he seguit una bona estona i, penci que taverna que trobava, taverna que entrava a fer-hi la visiteta. Estic segura que deu ésser un bevedor empe-

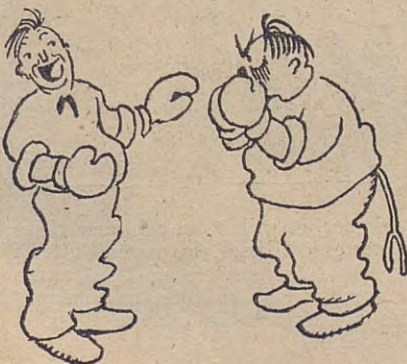
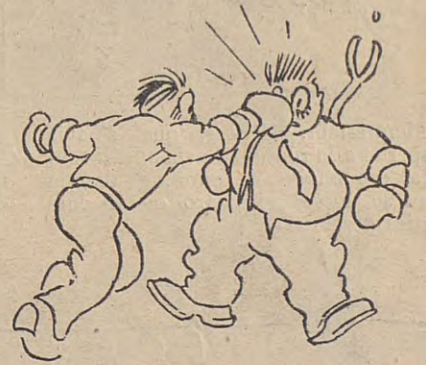
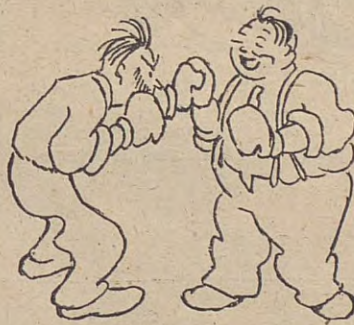
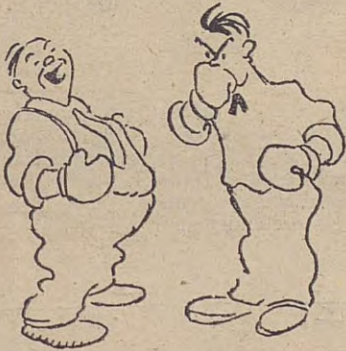
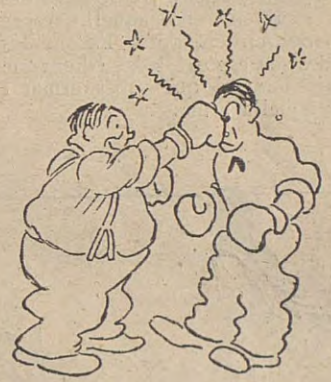
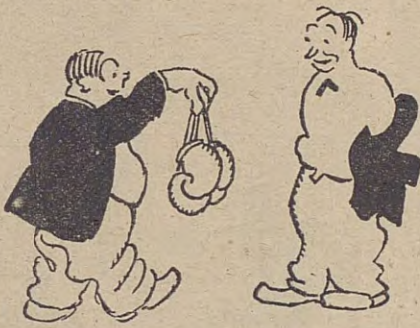
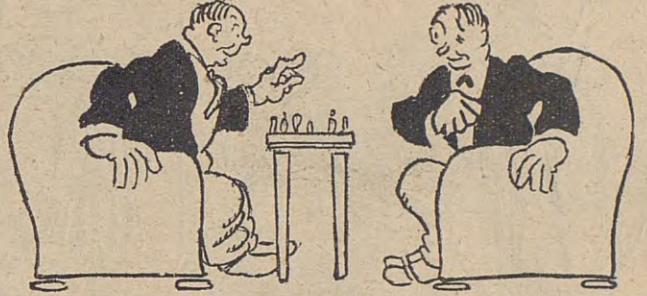
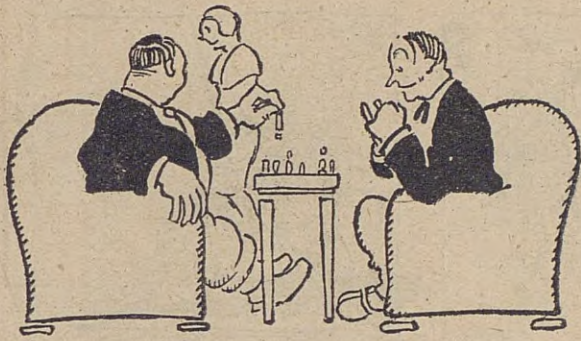
No cal dir el disgust que varen passar. —Ja ho saps, noia: Si tornes a tenir una paraula amb aquest xicot, ja cal que no posis mai més els peus a casa. On s'és vist festejar amb un bevedor!

Després van aclarir-se les coses. El promès de la Marieta Llicorella era un excellent xicot que feia de corredor d'una important casa de licors i anisats.

D. Fermí i D. Simforós
fan un combat amistós

(Historieta muda)

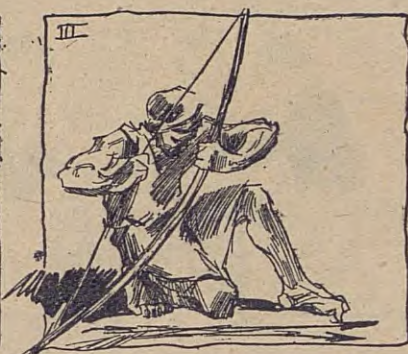
El triomf d'Ulisses

Penèlope, decidida a treure's del davant els pretendents, aquell vespre mentre sopaven els portà l'arc i les fletxes del seu espòs Ulisses, dient que es casaria amb el que sabés armar i disparar aquella arma.

L'arc aquell era de mena tan rabassut i fort, que—ella prou ho sabia—ningú més que Ulisses no havia pogut mai doblegar-lo ni molt menys arribar a posar-hi la fletxa.

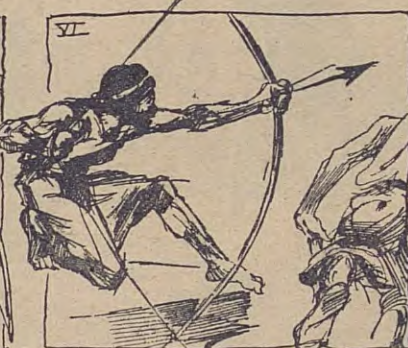
Els pretendents, un darrera l'altre, anaren provant llur fortuna amb la feixuga arma. Però per més que forcejaren i hi posaren llard calent per estovar-lo, l'arc no es vengué doblegar.

Mentrestant, Ulisses, que s'havia despertat a la platja i havia anat a raurer al seu estable de porcs, es dirigia al palau amb el porqueirol que hi duia bèsties per matar.

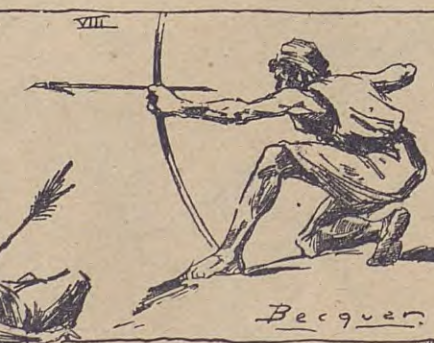
En arribar-hi, es trobà amb tota la facècia de l'arc i el convit dels pretendents, i sense descobrir qui era ell, demanà que li deixessin assajar l'arma.

Quan tots els pretendents hagueren provat inútilment de doblegar l'arc, Ulisses l'agafà i amb gran facilitat l'armà, hi posà la fletxa i disparà contra Antinoüs, el primer i més insolent dels pretendents.

Els altres s'avalotaren creient que ho havia fet per imprudència, i anaren a llençar-se contra d'ell, però Ulisses, llençant-los fletxes amb gran rapidesa, els anà occint d'un a un sense deixar-ne cap.

Llavors es donà a conèixer a la seva muller que tants anys feia que l'esperava pacientment, i junt amb ella regnà en pau a l'illa d'Ítaca una colla d'anys.

Homer, el vell poeta orb, escriví les aventures d'Ulisses, les seves lluites i els seus sofriments en un bell poema anomenat l'Odissea que ha conservat fins a nosaltres la fama de l'heroi i del poeta.

Civilització

A les costes de Guinea hi havia una illa salvatge. Tan salvatge, que cap dels descobridors i exploradors que l'havien visitada no s'hi havia volgut quedar a colonitzar-la, i així els seus salvatges habitants, una tribu de negres anomenats Karagrans, vivien feliços i independents, sota el regnat de Karassa XIV, rei bonatxàs i pacífic.

Els Karagrans no en sabien res de la civilització ni dels homes blancs, només que eren molt bons amb patates, cosa que havien pogut comprovar cada vegada que algun naufragi els permetia fer collita de mariners. Vivien en complet primitivisme, en barraques de palla, i no tenien altra fei-

DE COL.LABORACIO

—Diueu que van a construir un automòbil capaç per córrer 700 quilòmetres per hora.

—Quina barbaritat! Cada dia anem més de pressa; a aquest pas, no sé on arribarem!

na que jeure al sol i insultar els simis perquè els tiessin cocos per esmorzar.

Però, un dia, en la tribu dels Karagrans hi va aparèixer un home empenedor. Era un xicot anomenat Karatsus, que ja de petit s'era mostrat entremaliat i dominador. Des del dia en què amb els ritus oficials de la tribu se'l va declarar major d'edat, començà a fer de les seves a l'engròs.

Karatsus, en lloc d'insultar els simis, els apedregava, i en feia caure algun, amb la carn del qual feia després una costellada amb els seus amics. Recorria l'illa de part a part en recerca de bèsties per matar. Els lleons d'aquells boscos, només el sentien venir ja fugint!

Tota la tribu dels Karagrans començà a sentir-se inquieta, perquè l'illa havia perdut la seva antiga cal-

ma, i al palau del rei Karassa començaren a acudir-hi comissions de forces vives que demanaven que en Karatsus fos desterrat. El rei, que també es sentia molestat per aquell vailet tan revolucionari, al capdavant es decidí a foragitar-lo de l'illa.

¿Creieu que en Karatsus s'amoïnà per això? No senyors. Amb una petita canoa i menjar per quatre dies se n'anà cap a terra ferma i allà es va llogar de mariner en un vaixell que feia via cap a Europa. Pel camí va ésser el terror dels seus companys de tripulació, i a penes va desembarcar, tots aquells als qui havia fet ulls de vellut o trencat costelles, el van denunciar al primer policia que trobaren. El primer policia anà per agafar en Karatsus, però aquest li féu un casc nou. Vingué un segon policia i un tercer i amb tots en Karatsus s'anà barallant... fins que hi hagué d'acudir tot un regiment...

Sis anys més tard, en Karatsus retornava a l'illa, ple de ganes de civilitzar els seus companys de tribu.

Quan hom sabé la nova de la seva arribada, cuitaren tots a reunir-se a la plaça pública per decidir què caldria fer. Però no els calgué decidir-ho. En Karatsus mateix els ho imposà.

—Companys Karagrans! Vinc d'Europa, on he vist la civilització, i m'ha agradat molt. Ens hem de civilitzar.

—El rei Karassa no ho voldrà—insinuaren alguns, tímidament.

—No?—cridà en Karatsus—. Ara ho veurem!

I corrent a la barraca reial, donà un bolet al rei, li prengué la corona i exclamà:

—Ara mano jo! I vull que us civilitzeu.

—Ens civilitzarem. ¿Què hem de fer?

—Cremeu totes les barraques.

Totes les barraques cremaren.

—I ara, a construir cases civilitzades i a fer trajos civilitzats, tal com jo us indicaré.

Baix la direcció d'en Karatsus, tots els Karagrans posaren mans a l'obra.

DE COL.LABORACIO

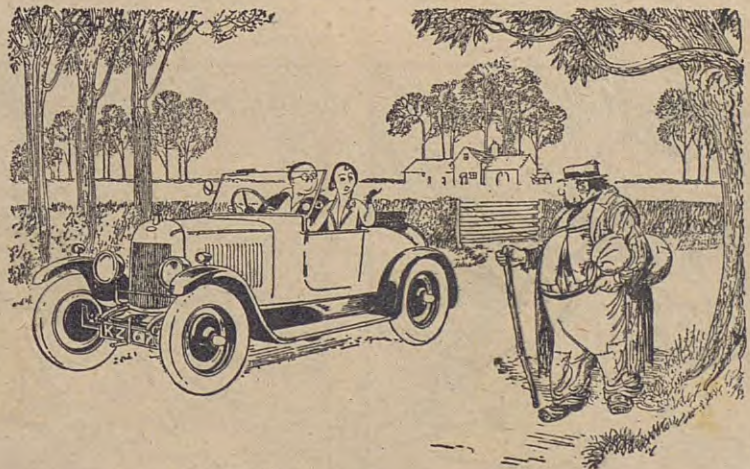
—Voldria uns cigarrets pel meu nét.

—¿De quina classe?

—No m'ho ha dit, però en fuma d'aquells que s'encenen amb un llumí.

La feina fou llarga, però al capdavant els Karagrans pogueren viure civilitzadament, en un magnífic edifici comú, amb un corredor ple a banda i banda de cel·les tancades amb reixes, i anar vestits amb magnífics trajos de dril blanc amb grans llistes negres i amb gorres numerades, igual, igual que havia viscut en Karatsus durant aquells sis anys a la terra dels blancs.

Havia estat tots sis anys a presidí i era l'únic que coneixia de la civilització!

—Mira, Joan, el primer barret de palla d'aquest any!

(De *The Passing Show.*)

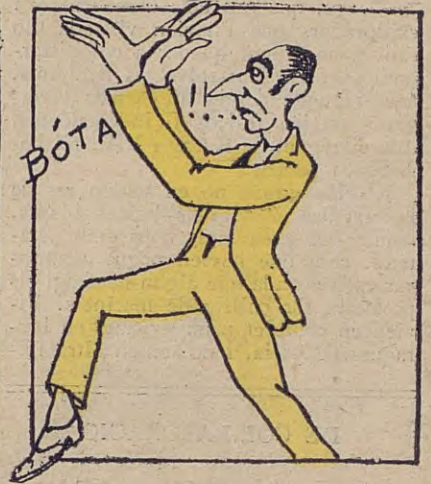
Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

Un xàfec inesperat
llur baralla ha remullat.

En Baliga és d'opinió que cal matar el moltó.

Balaga, sentimental, defensa el pobre animal.

La discussió s'enverina i s'arma una sarracina.

Es llencen pel cap els plats i es diuen mil disbarats.

Per poder-se barallar al jardí van davallar.

Sota una pluja inclement s'apunyeguen de valent.

En Balaga ha relliscat i l'altre a sobre ha quedat.

—Rendeix-te!—en Baliga diu.
—Jamai, mentre sigui viu!

—Doncs mira, tu al damunt puja, que em guardars de la pluja.